

LBRIS

We know
books

SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mariana Buruiană și Alex Moldovan

arthur

PARTEA ÎNTÂI

1. AGATHA <i>Doamna și șarpele</i>	11
2. VRĂJITOARELE <i>Coama Leului</i>	24
3. SOPHIE <i>Legături de sânge</i>	54
4. AGATHA <i>Noi alianțe</i>	78
5. TEDROS <i>Alegerea Sophiei</i>	105
6. SOPHIE <i>O cină cu peripeții</i>	120
7. AGATHA <i>Oastea Agatheii</i>	148
8. HORT <i>Într-o bună zi, va veni și Nevăstuica mea</i>	178
9. SOPHIE <i>Împărăteasa sub papuc</i>	208
10. SOPHIE <i>Binecuvântare cu bucluc</i>	224
11. AGATHA <i>Lecții de prietenie</i>	251
12. TEDROS <i>Cei șapte norocoși</i>	284
13. AGATHA <i>Uneori povestea e cea care te îndrumă</i>	300

14. SOPHIE *El minte, ea minte* 322
15. AGATHA *Unicul Rege Adevărat* 343
16. PROFESOARA DOVEY *Ce îți face inima să bată?* 368

PARTEA A DOUA

17. AGATHA *Singurul loc sigur din pădure* 411
18. TEDROS *Misiunea supremă* 445
19. AGATHA *În lumea de cristal* 464
20. HORT *Casa de la numărul 63* 494
21. AGATHA *Cristalul de sânge* 530
22. SOPHIE *Scenariul unei crime* 564
23. AGATHA *Pisica din muzeu* 588
24. SOPHIE *Grădina Adevărului și a Minciunilor* 616
25. SOPHIE *Rhian și Cel Real* 642
26. AGATHA *O greșeală gravă* 680
27. TEDROS *Regele dezgropat* 697

Doamna și Șarpele

Când noul rege al Camelotului are de gând să-ți omoare iubirea vieții, să-ți răpească cea mai bună prietenă și să te vâneze ca pe un câine... e bine să ai un plan.

Dar Agatha n-avea niciun plan.

N-avea aliați.

Nu avea unde să se ascundă.

Așa că fugi.

Fugi cât putu de departe de Camelot, fără să aibă o țintă sau o destinație, croindu-și drum prin Pădurea

Nesfârșită, agățându-și rochia neagră în urzici și crengi, în timp ce soarele răsărea și apunea. Fugea, și geanta cu globul de cristal al Decanei i se lovea de coaste. Fugea în timp ce pe copaci începeau să apară afișe cu chipul ei, pe care scria CĂUTATĂ, avertizând-o că veștile se răspândeau mai iute decât o puteau purta pe ea picioarele și că nu mai era în siguranță nicăieri.

Până a doua zi, făcu bășici în tălpi; mușchii îi zvâcneau, hrăniți doar cu fructe de pădure și mere și ciuperci pe care le culegea din mers. Parcă se învârtea în cerc: malarile învăluite în ceață ale râului Mahadeva, granițele ținutului Gillikin, apoi iar Mahadeva la mijitul zorilor. Nu se putea gândi la un plan sau la un adăpost. Nu se putea gândi deloc la prezent. Gândurile îi erau în trecut: „Tedros în lanțuri... condamnat la moarte... prietenii ei închiși... Merlin târât fără simțire... un ticălos Rău care purta coroana lui Tedros...”

Străbătu un val de ceață roz, în căutarea potecii. Nu Gillikin era regatul ceții roz? Nu asta îi învățase Yuba Gnomul la școală? Dar ieșise din Gillikin de ore bune. Cum de era din nou acolo? Trebuia să fie atentă... trebuia să se gândească la ce urmează, nu la ce-a fost... dar acum nu vedea decât vălătuci de ceață roz luând forma Șarpelui, băiatul acela cu mască, acoperit de solzi, despre care fusese convinsă că era mort, dar pe care tocmai îl văzuse în viață...

Până să se dezmeticească, ceața dispăruse și se făcuse noapte. Ajunsesese cumva în Pădurea Știmfelor, dar nici urmă de potecă. Se porni o furtună ce arunca cu fulgere printre copaci. Agatha se ghemui sub pălăria uriașă a unei ciupercei.

Încotro s-o apuce? Cine s-o ajute când toți cei în care avea încredere erau închiși? Se bazase mereu pe intuiție, pe capacitatea ei de a ticlui un plan pe loc. Dar cum putea să se gândească la un plan când nici măcar nu știa cu cine se lupta?

„L-am văzut pe Șarpe mort.

Dar, de fapt, nu e...

Și Rhian era încă pe scenă...

Deci Rhian nu poate fi Șarpele.

Șarpele e altcineva.

Sunt în cârdășie.

Leul și Șarpele.“

Se gândi la Sophie, care acceptase bucuroasă inelul de la Rhian, convinsă că se mărita cu cavalerul lui Tedros. Sophie, care crezuse că își găsise dragostea – dragostea adevărată, care vedea Binele din ea – și care sfârșise prin a fi luată ostatică de un ticălos mult mai Rău decât ea.

Măcar Rhian n-avea de gând să-i facă rău Sophiei. Nu încă. Avea nevoie de ea.

Pentru ce, Agatha nu știa.

Dar Rhian avea de gând să-i facă rău lui Tedros.

Tedros, care o auzise cu o seară înainte pe Agatha spunându-i Sophiei că fusese un rege de doi bani. Tedros, care acum se îndoia de faptul că prințesa lui credea în el. Tedros, care își pierduse coroana, regatul, poporul și era în mâinile dușmanului pe care chiar ieri îl îmbrățișase ca pe un frate. Un dușman care pretindea acum că e fratele lui.

Agatheii se strânse stomacul. Voia să-l țină pe Tedros în brațe și să-i spună că-l iubește. Că n-avea să se mai îndoiască niciodată de el. C-ar face schimb de vieți cu el dacă ar putea.

„Te voi salva“, își zise Agatha disperată. „Chiar dacă n-am niciun plan și nimeni nu-i de partea mea.“

Până atunci, Tedros trebuia să se țină tare, indiferent ce i-ar fi făcut Rhian și oamenii lui. Tedros trebuia să găsească o cale de a rămâne în viață.

Dacă nu era deja mort.

Într-o clipită, Agatha o luă din nou la fugă, orbită de fulgere, străbătând ultima bucată din Pădurea Știmfelor și apucând-o pe plajele bântuite ale Akgulului, care erau acoperite de cenușă, nu de nisip. Globul de cristal al lui Dovey o trăgea în jos, lovind-o iar și iar în aceeași vânătaie de pe coaste. Trebuia să se odihnească... Nu mai dormise de zile întregi, dar mintea îi lucra fără încetare...

„Rhian a smuls-o pe Excalibur din piatră.

De aia e rege.“

Agatha alergă mai repede.

„Dar cum?”

Doamna Lacului i-a spus Sophiei că Șarpele e rege.

Dar Excalibur a crezut că *Rhian* e rege.

Iar Arthur i-a spus lui Tedros că *Tedros* e rege.

Ceva nu-i în regulă.

Ceva nu-i în regulă cu magia.“

Agatha își ținu respirația, pierdută într-un labirint de gânduri. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de *răspunsuri*.

Căldura umedă lăasă loc unui vânt aspru și apoi ninsoarii, iar când pădurea se termină, începu o tundră. Cu mintea înnegurată, se întrebă dacă alergase cu lunile, prin anotimpuri...

Dar în depărtare zări umbra unui castel ale cărui turlle străpungeau norii joși.

„Camelot?”

După toate câte se întâmplaseră, în loc să găsească pe cineva care s-o ajute, oare fugise, de fapt, înspre pericol? Pierduse timpul?

Cu lacrimi în ochi, se dădu înapoi, vrând s-o ia din nou la fugă...

Dar nu mai putea alerga.

Picioarele i se înmuieră și Agatha căzu grămadă în zăpada moale, cu rochia neagră întinsă în jurul ei ca aripile unui liliac. Somnul o lovi repede și greu ca un ciocan în moalele capului.

Visă un turn ce se înălța până la nori, făcut dintr-o mie de cuști de aur. În fiecare cușcă era închis un prieten sau cineva drag – Merlin, Guinevere, Lancelot, profesoara Dovey, Hester, Anadil, Dot, Kiko, Hort, mama ei, Stefan, profesorul Sader, lady Lesso și mulți alții – iar cuștile se clătinau, unele peste altele. În vârf se aflau cușca Sophiei și cea a lui Tedros, gata să se prăbușească primele. Agatha se propti în turnul ce se zguduia și se clătina, ca să-l împiedice să cadă. Așa slăbănoagă și uscățivă cum era, doar trupul ei stătea între prietenii săi și moartea sigură. Dar pe când apucă bine coloana înaltă, deasupra cuștii din vârf apăru o umbră...

Jumătate Leu. Jumătate Șarpe.

Începu să arunce cușcă după cușcă.

Agatha tresări și se trezi lac de sudoare, în ciuda zăpezii. Ridică fruntea și văzu că furtuna trecuse, iar castelul din față se deslușea clar în lumina dimineții.

În fața lui, două porți de fier se deschideau și se închideau, lovindu-se de stânci. Era intrarea în fortăreața albă ce se înălța deasupra unui lac nemișcat și cenușiu.

Agatheii îi stătu inima în loc.

Nu era Camelot.

„Avalon.“

Ceva îi purtase pașii înapoi.

Spre singura persoană care îi putea da răspunsuri.

Cumva înlăuntrul ei existase un plan de la bun început.

— E cineva? strigă Agatha spre apa nemișcată.

Nu se întâmplă nimic.

— Doamna Lacului? încercă din nou.

Nici măcar o undă.

Neliniștea o sufoca. Cândva, Doamna Lacului fusese cel mai mare aliat al Binelui. De aceea sufletul Agatheii o adusese aici. Să primească ajutor.

Dar și Chaddick venise să ceară ajutorul Doamnei Lacului.

Și își găsisese sfârșitul.

Agatha ridică privirea spre scara ce urca în zigzag către turnurile albe. Ultima dată când ajunsese pe țărmurile acestea, era însoțită de Sophie și căutau cadavrul lui Chaddick. Dâre întunecate de sânge încă mai pătau zăpada unde îl găsiseră pe cavalerul ucis al lui Tedros, strângând în mână un mesaj batjocoritor de la Șarpe.

Agatha nu văzuse niciodată chipul Șarpelui. Dar Doamna Lacului îl văzuse când îl sărutase.

Un sărut care îi secase Doamnei puterile și îl trădase pe Regele Tedros.

Un sărut care îl ajutase pe Șarpe să pună un trădător pe tronul lui Tedros.

Pentru că asta era Rhian. Un trădător nemernic care se dăduse drept cavalerul lui Tedros, deși fusese în cârdășie cu Șarpele dintru-nceput.

Agatha se întoarse spre apă. Doamna Lacului îl protejase pe acel Șarpe. Și nu doar atât: se îndrăgostise de el și își pierduse puterile din pricina asta. Se lepădase de o viață întreagă sub semnul datoriei. Agatha simți un fior pe șira spinării. Doamna Lacului ar fi trebuit să fie imună la farmecele Răului. Acum, însă, nu mai era de încredere.

Agatha înghiți în sec.

„N-ar trebui să fiu aici“, își spuse.

Și totuși nu mai avea la cine să apeleze. Trebuia să-și asume riscul.

— Sunt eu, Agatha! strigă. Prietena lui Merlin. Are nevoie de ajutorul tău!

Vocea îi răsună de-a lungul țărmlui.

Pe lac apăruă vălurile.

Agatha se aplecă. Nu-și văzu decât propria reflexie în apa argintie.

Apoi, chipul din apă începu să se schimbe.

Încetul cu încetul, reflexia Agathe se transformă într-o hoască zbârcită, cu smocuri albe de păr lipite de țeasta cheală și cu pielea de pe pomeți pătată și lăsată. Hoasca se contura amenințător sub apa lacului, ca un trol sub un pod, uitându-se chiorâș la Agatha cu ochii ei reci. Din apă se auzi o voce gravă și distorsionată.

— Am avut o învoială. Am răspuns la întrebarea lui Merlin, șuieră Doamna Lacului. L-am lăsat să mă întrebe un lucru – un lucru – urmând ca el să nu se mai

întorcă niciodată. Acum își încalcă cuvântul trimițându-te pe *tine*? Pleacă. Nu ești binevenită aici.

— Nu m-a trimis el! replică Agatha. Merlin e *prizonier*! În Camelot e un rege nou, pe nume Rhian – i-a închis în temniță pe Tedros, pe Merlin, pe profesoara Dovey și pe toți prietenii noștri. Și Merlin a fost rănit! O să moară dacă nu-l salvez! O să moară și Tedros! Fiul lui Arthur. Regele *adevărat*.

Pe chipul Doamnei nu se citea nici neliniște, nici groază, nici măcar compasiune. Nu se citea... nimic.

— Nu m-ai auzit? Trebuie să-i ajuți! o imploră Agatha. Ai jurat să-l protejezi pe Rege...

— Și *l-am protejat*, îi răspunse Doamna. Ți-am spus când ai fost aici ultima oară. Prin venele băiatului cu mască verde curgea sângele lui Arthur. Și nu doar sângele fiului lui Arthur. Sângele primului său născut. L-am mirosit înainte să-mi pierd puterile. Recunosc sângele Unicului Rege Adevărat.

Făcu o pauză, iar fața i se tulbură.

— A avut și el puteri, băiatul ăsta. Puteri mari. Mi-a simțit secretul: că am rămas singură aici, să protejez regatul, să protejez Binele, în mormântul ăsta rece, de apă... singură... Mereu singură. A știut că mi-aș fi dat magia pe iubire dacă aș fi avut ocazia. El mi-a oferit-o. O ocazie pe care Arthur nu mi-a dat-o niciodată. În schimbul unui sărut, băiatul mi-a promis că voi scăpa de viața asta... Că voi putea merge cu el în Camelot. Că

voi avea parte de iubire. Că voi avea și eu pe cineva doar al meu, cum ai și tu.

Își luă privirea de la Agatha, cocoșându-se mai tare.

— N-am știut că dacă o să renunț la puterile mele o să se întâmpla *asta*. Că o să ajung o cotoroanță, mai singură ca niciodată. N-am știut că promisiunea lui era deșartă.

Închise ochii.

— Dar e dreptul lui, desigur. El e regele. Iar eu îl slujesc pe rege.

— Numai că regele *nu* e băiatul pe care l-ai sărutat! *Rhian* e rege! Băiatul căruia i se spune Leul, insistă Agatha. Nu e băiatul care a fost aici! Băiatul pe care l-ai sărutat era *Șarpele*. Te-a sărutat ca să-ți ia magia și să-i fure Binelui din putere. Te-a sărutat ca să-l ajute pe *Leu* să devină rege. Nu înțelegi? Te-a *păcălit*! Și acum trebuie să știi cine e *Șarpele* ăla. Pentru că dacă tu poți fi păcălită, la fel poate fi păcălită și *Excalibur*! Și dacă *Excalibur* a fost păcălită, un ticălos Rău poate ajunge pe tronul lui *Tedros*...

Doamna Lacului se repezi spre Agatha și chipul ei putred ajunsese chiar sub luciul apei.

— Nu m-a păcălit nimeni. Băiatul pe care l-am sărutat avea sângele lui *Arthur*. Băiatul pe care l-am sărutat era *regele*. Așa că, dacă l-am sărutat pe „*Șarpe*“, așa cum îi zici, atunci *Șarpele* a scos-o pe bună dreptate pe *Excalibur* din piatră și șade acum pe tron.

— Dar Șarpele n-a scos-o pe Excalibur! Asta încerc să-ți spun! replică Agatha. *Rhian* a scos-o! Și l-am văzut pe Șarpe *acolo*! Împreună vor să-i înșele pe oamenii din Pădure. Așa te-au fraierit pe tine și sabia...

Doamna țâșni din apă.

— I-am mirosit sângele. Am mirosit un *rege*, spuse cu o voce bubuitoare. Și chiar dacă eu pot fi „fraierită”, așa cum îți permiți să susții, Excalibur *nu poate*... Nimeni nu e mai isteț decât cea mai puternică armă a Binelui. Cine a scos-o pe Excalibur din piatră e moștenitorul de sânge al lui Arthur. E băiatul pe care l-am protejat. *El* e regele de drept, nu cel pe care tu și Merlin îl apărați.

Începu să se scufunde în apă.

— Nu pleca, icni Agatha. Nu-i poți lăsa să moară.

Doamna Lacului se opri, cu craniul sclipind ca o perlă sub apă. De data aceasta, când ridică privirea, gheața din ochi i se topise. Agatha nu văzu decât tristețe.

— Dacă Merlin și prietenii tăi au dat de necaz, și-au făcut-o cu mâna lor. Destinele lor sunt acum în mâinile Povestașului, spuse Doamna încet. L-am îngropat pe băiatul ăla, Chaddick, așa cum m-ai rugat. L-am ajutat pe Merlin, așa cum și-a dorit. Nu mai am ce face. Deci te rog, pleacă. Nu te pot ajuta.

— Ba da, poți, o imploră Agatha. Doar tu ai văzut chipul Șarpelui. Doar tu știi cine e. Dacă îmi dezvălui înfățișarea Șarpelui, pot afla de unde au apărut el și

Rhian. Pot să le dovedesc oamenilor că sunt mincinoși!
Pot dovedi că tronul îi aparține lui Tedros...

— Ce-a fost a fost, spuse Doamna Lacului. Eu îi sunt credincioasă regelui.

Se scufundă mai adânc.

— L-ar răni adevăratul rege pe Merlin? strigă Agatha. Și-ar încălca moștenitorul lui Arthur promisiunea pe care ți-a făcut-o și te-ar lăsa așa? Spui că Excalibur nu greșește, dar *tu* ai făcut-o pe Excalibur și *tu* ai greșit. Știi bine că așa e. Uită-te la tine! Te rog. Ascultă-mă. Adevărul a devenit Minciună și Minciuna Adevăr. Binele și Răul sunt unul și același. Un Leu și un Șarpe au complotat să fure coroana. Nici măcar sabia ta nu mai poate spune cine-i rege și cine nu. În adâncul inimii tale, știi că spun Adevărul. Adevărul *adevărat*. Tot ce-ți cer e să-mi dezvălui înfățișarea Șarpelui. Spune-mi cum arată băiatul pe care l-ai sărutat. Răspunde-mi la întrebare și n-o să mă mai întorc niciodată. Fă cu mine învoiala pe care ai făcut-o cu Merlin. Și îți jur că învoiala asta nu va fi încălcată.

Doamna Lacului se uită în ochii Agathei. Scufundată adânc, nimfa călca apa în tăcere, iar hainele zdrențuite fluturau în jurul ei ca o meduză moartă. Apoi se lăsă la fund și dispăru.

— Nu, șopti Agatha.

Căzu în genunchi pe zăpadă și își cuprinse fața în palme. N-avea de partea ei nici vrăjitori, nici Decane și

nici vreun prinț sau prieten. N-avea încotro s-o ia. Și, acum, ultima speranță a Binelui o lăsase de izbeliște.

Se gândi cum prințul ei era în lanțuri. Se gândi la Rhian, care pusese gheara pe Sophie, mireasa și prizoniera lui. Se gândi la Șarpe, care se uita cu jind la ea în castel, de parcă ăsta ar fi fost doar începutul.

Din lac se auzi un bolborosit.

Se uită printre degete și văzu un sul de pergament plutind spre ea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Agatha luă sulul și îl desfăcu.

Doamna îi dăduse un răspuns.

— Dar... dar asta-i *imposibil*... mormăi uitându-se la lac.

Tăcerea deveni și mai adâncă.

Se uită din nou la sulul umed și clipi: un băiat frumos desenat în tușe groase de cerneală.

Un băiat pe care Agatha îl cunoștea.

Clătină din cap, uluită.

Pentru că Agatha îi ceruse Doamnei Lacului să deseneze chipul Șarpelui. Șarpele care o sărutase și o lăsase să putrezească. Șarpele care îi ucisese pe prietenii Agathe și se ascunsese în spatele unei măști. Șarpele care își unise forțele cu Rhian și-l făcuse rege.

Doar că Doamna Lacului nu desenase chipul Șarpelui.

Îl desenase pe cel al lui Rhian.